

Adventi mesenaptár

December 12.

Tegnap harangoztak
Holnap harangoznak
Holnapután az angyalok
Gyémánt havat hoznak
(Ády Endre)

Német – Vas Katalin: Téli mese

Mint ahogy azt télen megszokhattuk már leesett az első hó. Puha pelyhekben hullott alá a szürke fellegekből. Szép fehér takaróval vonva be a házak piros tetejét, a fák kopasz ágait, a fenyőket és az elsárgult füvet. A természet betakarózott és édes álmát aludta a hópaplan alatt.

Mókus Apó kidugta orrát az odújából azután gyorsan vissza is bújt a jó meleg vackába.

- No, Anyó – mondta feleségének – véget értek a szép napok, most egy darabig nem mehetünk ki.

- De Apó, gondolod, hogy elég lesz a toboz és a dió, meg a mogyoró a gyerekeknek – mutatott három serdülő csemetéjükre.

- Reméljük Anyó. Tudod, hogy amíg havasak az ágak nem mehetünk élelem után. Megcsúsznánk a síkos fákön, leesnénk és elpusztulnánk. Ekkora kockázatot egyetlen falat ennivaló sem ér meg.

- Igazad van Apó, csak tudod Borzaska, Makkancs és Pöttömke milyen falánk.

- Hát be kell osztanunk, amink van – sóhajtott Apó.

Borzaska, Makkancs és Pöttömke, mintha csak nevük említésére tennék, körbetáncolták Anyót.

- Éhesek vagyunk, enni akarunk!

- De gyerekek, talán kérünk! – utasította rendre Apó csemetéit.

- Jó akkor kérünk, csak adjatok már ennünk – helyesbített Makkancs, aki a legfalánkabb volt hármójuk közül.

- Aztán megyünk játszani Nyuszi Ricsiékhez – kotyogott közbe Borzaska.

- Szó sem lehet róla – torkollta le Anyó – nem hallottad mit mondott Apó, síkosak az ágak. Nem lehet kimenni.

- Kis se nézhetünk? – kérdezte Pöttömke, csak, hogy ő is mondjon valamit.

- De azt lehet – mondta Apó. Pöttömke odaállt az odú bejáratához és vágyakozva gyönyörködött a hóésésben.

Megszólította az egyik pelyhet:

- Ti honnan jöttök? – kérdezte tőle.

- Ó kis mókus, mi nagyon messziről jöttünk.

- És hogyan kerültetek ide? – kíváncsiskodott tovább.

- Elmeséljem? – kérdezte a Hópehely.

- Igen, csak várj egy kicsit szólok a tesóimnak – azzal beszaladt az odú belsejébe, ahol Borzaska és Makkancs éppen a pociját tömte a dugi mogyoróval.

- Gyertek gyorsan – ugrott hozzájuk – találtam egy Hópelyhet, aki elmeséli honnan jöttek.

- Én nem megyek – mondta Makkancs – inkább eszem még egy kis mogyorót, és neked nem adok bibi – feleselt Pöttömkével.

- Nem is kell, majd megmondalak Anyónak, hogy elcsórtad a tartalék mogyorót. Hogy

ki fogsz kapni. Elnáspángolnak – és máris Borzaskához fordult: - Tesó! Ugye Te jössz? – kérlelte.

- Én ugyan nem – válaszolta Borzaska – olyan hideg van, és különben sem törődök egy áruklodóssal.

- Tudod, hogy úgysem mondom meg igaziból, csak azért mondtam, hogy adjon egy kis mogyorót, de látod milyen irigy, azért sem ad.

- Nem irigy, csak éhes.

- Na, gyere már, olyan érdekes lehet a Hópehely meséje.

- Akkor se megyek. Különben sem érdekes, mert én tudom, hogy honnan jöttek.

- Na, akkor mondd meg – erősködött Pöttömke.

- Nem mondom meg, mert áruklodni akartál.

- De nem is áruklodtam. Mondd meg.

- Nem mondom

- Mert nem is tudod.

- De igen.

- De nem.

- Na jó, menjünk vele – vágta el a vitát Makkancs – nézzük meg azt a Hópehelyt.

Nem akarta, hogy Anyó felfigyeljen a civakodásra, mert akkor bizony kiderült volna, hogy megdézsmálta a tartalék mogyorót és akkor biztos kiporolják a bundáját.

- Én akkor se megyek – makacskodott Borzaska.

- Jó akkor meséld el te, honnan jönnek? Azt mondtad, tudod – engedett Makkancs.

- Tudom is, csak most nem jut eszembe.

- Nem is tudod – vágta rá Pöttömke.

- De igen.

- De nem.

- Hagyjátok már abba – tett rendet köztük Makkancs nem minden hátsó szándék nélkül – na, menjünk – terelte őket az odú bejárata felé – mutasd melyik pehely volt az – fordult Pöttömkéhez.

Pöttömke meregette ez darabig a szemét, de bizony nem tudta megkülönböztetni a pelyheket egymástól.

- Pehely! Itt vagy? – szólongatta suttogva.

Sajnos Pehely nem tudott már válaszolni, egybeolvadt testvéreivel. Másik pehely nem akadt, aki szóba állt volna a mókusokkal. Borzaska és Makkancs hahotázni kezdtek Pöttömke zavarán.

- Nem is beszélte semmiféle Hópehellyel – kacagott Borzaska.

- De beszéltem – pityeredett el Pöttömke.

- Jól becsaptál minket – mondta Makkancs és játékosan megtaszította Pöttömkeit.

A kismókus éppen az odú szélén állt, megcsúszott és alig tudott megkapaszkodni. Mukkanni sem mert, nagyon félt, hogy leesik. Most bizony megszeppent a két rossz kismókus is, szaladtak Apóhoz, hogy segítsen. Apó segített visszamászni Pöttömkének, de nem úszták meg ennyivel.

- No, halljam, mit rosszalkodtok már megint. Nem lehet a mókusnak egy perc nyugta sem tőletek? – dorgálta csemetéit.

- Nem hitték el, hogy beszélgettem egy Hópehellyel. – suttogetta Pöttömke.

- Enyje no – mormogta Apó – pedig, ha jól viselkednétek, mesélnék nektek.

- Jók leszünk Apó – kérlelte a három kis mókus.

- No, nem bánom addig legalább nyugton maradtok.

Maga köré gyűjtötte őket, kényelmesen elhelyezkedtek és mesélni kezdett:

- Egyszer fiatal mókus koromban nagyon kemény, hideg tél volt. Akkora hó esett, hogy még az odúnk ajtaját is majdnem teljesen betemette. Szerencsére a papám legjobb barátja volt Harkály Apó és Ő segített kiszabadítani a bejáratot. Nos, ezen a télen találkoztam egy pehellyel.

- És beszéltél is vele? – kíváncsiskodott Borzaska.

- Persze, hogy beszéltem. Ezt akarom elmesélni.

- És hogy hívták? – kérdezte Makkancs.

- Úgy, mint minden pelyhet. Egyszerűen csak Hópehely, de, ha állandóan közbeszóltak nem fogom elmesélni a mesét.

– fenyegette meg őket Apó, így Pöttömke már meg sem mert szólalni.

Boldog volt, hogy Apó védelmébe vette és bebizonyítja testvéreinek, hogy a pelyhekkal igenis lehet beszélni.

Apó pedig így folytatta: - Szóval Hópehely elmesélte nekem, hogy az ő hazájában mindig tél van nem is nagyon élnek arrafelé állatok, nincsenek fák és mókusok, néhány jeges medve szokott ott vadászni, pingvinek fészkelnek a hómezőkön. Ott élnek a pelyhek békességben és mindent beborítanak. Aztán, amikor elérkezik az ideje a nap lenyújtja nekik sugarát és ők beszállnak a felhőkbe, messzi tájakra utaznak nagyon magasan és ott hullanak le a felhőkből, ahol éppen szükség van rájuk. Ők óvják a földet, a fák ágait a fagy karmaitól. Sokszor egész télen át kitartanak. Aztán amikor nálunk kitavasodik, újra felszállnak a napsugár létrán, visszaülnek a felhőkbe és meg sem állnak hazáig, ahol a következő télíg pihennek, majd kezdődik előlről az egész.

- Apó ez nagyon jó mese volt – dűnnyögték mindhárman álmosan. – Jó éjszakát Apó!

Azzal mindhárom kismókus elaludt. Így volt mese volt, aki nem hiszi, menjen ki télen az erdőbe és kérdezze meg Mókus Apótól.

